

1976/77:69

Nr 69

Torsdagen den
10 februari 1977

Torsdagen den 10 februari

Kl. 14.00

*Meddelande om
interpellationssvar*

*Om höjda arbets-
marknadsutbild-
ningsbidrag*

§ 1 Justerades protokollen för den 2 innevarande månad.

§ 2 Meddelande om interpellationssvar

1976/77:75 om förbättring av sysselsättningen i Blekinge

1976/77:76 om sysselsättningspolitiken

Herr arbetsmarknadsministern AHLMARK:

Herr talman! Med hänvisning till riksdagsordningen 6 kap. 1 § får jag meddela att min avsikt är att, enligt överenskommelse med herr Werner, besvara hans interpellation i samband med behandlingen i mars av arbetsmarknadsutskottets betänkande om sysselsättningspolitiken samt att, efter överenskommelse med herr Gustafsson i Ronneby, besvara hans interpellation om förbättring av sysselsättningen i Blekinge vid tidpunkt som vi gemensamt fastställer.

§ 3 Om höjda arbetsmarknadsutbildningsbidrag

Herr arbetsmarknadsministern AHLMARK erhöll ordet för att i ett sammanhang besvara dels fru *Leijons* (s), dels herr *Perssons* i Karlstad (s) den 25 januari anmälda frågor, 1976/77:213 resp. 218, och anförde:

Herr talman! Fru Leijon har frågat mig om anledningen till att regeringen fördröjt beslutet om en anpassning av utbildningsbidragen till en nivå som överensstämmer med A-kasseersättningen.

Herr Persson i Karlstad har frågat mig, om jag har för avsikt att lägga fram förslag om höjning av utbildningsbidragen och i så fall från vilken tidpunkt den högre ersättningsnivån kommer att gälla.

Som svar på båda frågorna får jag meddela att regeringen den 27 januari beslutade om en höjning av bidragen vid arbetsmarknadsutbildning med 30 kr. per dag, dvs. till högst 170 och lägst 130 kr. per dag, att gälla från den 1 januari 1977.

Herr PERSSON i Karlstad (s):

Herr talman! Jag får å mina och Anna-Greta Leijons vägnar tacka arbetsmarknadsministern för svaret. Tyvärr är fru Leijon bortrest och förhindrad att delta i debatten, och jag får därför även ta emot svaret på hennes fråga.

Torsdagen den
10 februari 1977

*Om höjda arbets-
marknadsutbild-
ningsbidrag*

Anledningen till att vi ställde frågorna var, herr talman, att många kassaregöörare och förmedlare kontaktade oss och sade sig hysa farhågor för en mycket snabb nedgång i kursbeläggningen vid AMU-center och på utbildningsorter. Sedan vi ställt frågorna i riksdagen har regeringen genom ett omfattande sysselsättningspaket infriat våra krav och höjt beloppen för personer som genomgår arbetsmarknadsutbildning.

Herr talman! Vi anser att beslutet om höjningen kom för sent och att fördröjningen av beslutet om anpassning av utbildningsbidragen skapat onödig irritation och oro ute i landet. Jag skulle vilja fråga herr statsrådet om anledningen till att anpassning av ersättningsnivån inte skett tidigare och samtidigt med höjningen av maximiersättningen i de erkända arbetslöshetskassorna. Fanns det någon som helst anledning till dröjsmålet? Kan det möjligen ha funnits en viss tveksamhet i regeringskretsen om det berättigade i att snabbt anpassa nivån i överensstämmelse med A-kasseersättningen? Eller var detta en så populär åtgärd att man med avsikt dröjde med beslutet fram till dess att regeringen kunde presentera ett samlat sysselsättningspaket av traditionellt socialdemokratiskt idéursprung?

På så sätt kunde man, herr talman, friserar anrättningen, ge svenska folket ett mera matnyttigt bord med flera rätter och genom det samlade paketet ge intryck av generositet. Regeringen kan inte på något sätt undandra sig ansvaret för den oro och irritation som fanns ute i landet. Jag kan exempelvis nämna en bodsittning i Sundsvall under i det närmaste en hel vecka, där arbetarna krävde omedelbara besked från regeringens sida hur och när man avsåg att höja ersättningsnivån.

Herr talman! Vi skulle gärna vilja få veta varför regeringen inte tidigare beslutat höja ersättningsbeloppen till personer i arbetsmarknadsutbildning. Jag vill påminna om att man inom folkpartiet i varje fall tidigare hade den uppfattningen att bidraget borde värdesäkras eller indexregleras. Eftersom departementschefen ju är liberal, borde det inte ha rått något tvivel om det berättigade i en höjning av utbildningsbidragsdelen. Kan det möjligen vara så, herr talman, att vissa i regeringskretsen inte velat ansluta sig till en höjning? Jag skulle gärna vilja få ett svar på den frågan.

Herr arbetsmarknadsministern AHLMARK:

Herr talman! Herr Perssons i Karlstad partipolitiska utsvävningar lämnar jag därhän – jag skall svara honom i sak.

Tidigare var arbetslöshetsersättningen 130 kr. per dag. Sedan införde riksdagen på regeringens förslag tre nya klasser för detta bidrag och höjde ersättningen till 140, 150 resp. 160 kr.

Vi är överens om principen att bidragen skall följa arbetslöshetskassornas ersättningar. Det innebär att ett antal kassor bör få fatta sina beslut om placering i dagpenningklass innan regeringen fixerar utbildningsbidraget. Ännu i julhelgen var det osäkert hur många kassor som skulle utnyttja det nya högsta ersättningsbeloppet, dvs. 160 kr. om dagen. Men enligt den räkning som vi genomfört den 18 januari hade arbets-

*Om höjda arbets-
marknadsutbild-
ningsbidrag*

löshetskassorna placerat 38 1/2 % av sina medlemmar i högsta ersättningsklassen. Med hänsyn till detta beslöt regeringen den 27 januari att höja utbildningsbidragets maximibelopp till 170 kr. med verkan från årsskiftet.

Att det skulle bli så visste alla. Vi hade en debatt om detta strax före jul, då jag enligt riksdagsprotokollet sade att det är "självfallet inte meningen att höjningen av bidragen till de vuxna AMU-cleverna skall behöva ske senare än motsvarande höjning av arbetslöshetskassornas dagpenningar. Arbetslöshetskassorna är nu i full färd med att besluta vilka ersättningsnivåer de skall välja för sina medlemmar. Regeringen kommer inom kort att ta ställning till utbildningsbidragets storlek."

Detta är också precis vad som hänt. Sedan en del av arbetslöshetskassorna fattat sina beslut meddelade regeringen sitt.

Herr PERSSON i Karlstad (s):

Herr talman! Enligt de uppgifter jag fått har de flesta arbetslöshetskassor haft kontakt med departementet och företrädare för regeringen redan i mitten av december. Man var då helt överens om att samtliga kassor skulle höja sina ersättningar.

Jag vill påminna herr Ahlmark om att det i inrikesutskottets betänkande nr 14 år 1975 sägs att det är "en naturlig konsekvens av utbildningsbidragets konstruktion att det anpassas till höjningar av maximerättningen inom arbetslöshetsförsäkringen och det kontanta arbetsmarknadsstödet. Det föreslås att det skall ankomma på regeringen att företa en sådan anpassning. Utskottet finner anordningen naturlig och tillstyrker förslaget i denna del." Riksdagen antog enhälligt nämnda uttalande.

Herr talman! Jag hoppas att departementschefen i fortsättningen följer utskottets och riksdagens uttalanden snabbare och inte i onödan skapar oro och irritation bland berörda personer – därmed menar jag både de som genomgår arbetsmarknadsutbildning och de som brottas med rekrytering till AMS-utbildning. Betänk att det är fråga om en ren beställning från riksdagen till regeringen att denna skall effektuera ett riksdagsbeslut.

Till sist en fråga om departementschefen delar uppfattningen att anpassningen av utbildningsbidragen bör ske tidigare och snabbare. Jag skulle vara tacksam om jag fick en bekräftelse på att automatiken står fast trots regeringsskiftet och att värdesäkringen kommer att gälla framdeles även under en borgerlig regering.

Herr arbetsmarknadsministern AHLMARK:

Herr talman! Det som hänt visar att vi till punkt och pricka följer riksdagens beslut. Men hur gjorde den gamla regeringen förra gången?

Jo, vid förra årsskiftet låg kassacertifikationen vid arbetslöshet på 130 kr. för 40 % av kassornas medlemmar. Men regeringen höjde då inte utbildningsbidragen till 140 kr. utan väntade ända till den 1 juli 1976 med att göra det. Vi höjer alltså det högsta utbildningsbidraget till 140

*Om höjda arbets-
marknadsutbild-
ningsbidrag*

kr. från den tidpunkt då nya kassaersättningar träder i kraft.

Den gamla regeringen väntade i ett halvt år med att göra det. Kom därför inte och klaga över tidtabellen i år utan medge i stället att det har blivit en förbättring genom regeringsskiftet!

Herr PERSSON i Karlstad (s):

Herr talman! Tidigare visste arbetslöshetskassornas representanter genom sina kontakter med den gamla regeringen att en höjning skulle ske, även om den kom något efter höjningen av kassaersättningen. I dag är såväl kassaredegörarna vid de erkända arbetslöshetskassorna som kursdeltagarna oroliga för att den nu tillträdde regimen med herr Ahlmark i spetsen inte skall infria de tidigare utfästelser som gjorts. Trots allt, herr Ahlmark, finns det en större osäkerhetskänsla i kontakterna mellan fackförbunden och den nuvarande regeringen än i motsvarande kontakter med den gamla.

Herr arbetsmarknadsministern AHLMARK:

Herr talman! Alla märkte ju att herr Persson i Karlstad bara trampade luft i det sista inlägget. Herr Persson har nu fått medge att höjningen av utbildningsbidraget har kommit samtidigt med höjningen av ersättningen vid arbetslöshet. Han har också fått medge att den förra regeringen dröjde med det ett halvår.

Det har alltså blivit en klar förbättring efter regeringsskiftet. Därmed faller alla herr Perssons anklagelser platt till marken.

Herr PERSSON i Karlstad (s):

Herr talman! Jag är inte helt övertygad om att kursdeltagarna som satt ute i den där boden och väntade på besked från regeringen kände samma stabilitet som herr Ahlmark nu gör i kammarens talarstol. Jag tror att oron fanns och fortfarande finns, och jag tycker att herr Ahlmark borde kunna lära av misstagen och i fortsättningen följa med i automatiken betydligt snabbare.

Herr arbetsmarknadsministern AHLMARK:

Herr talman! Om herr Persson menar att vi skall lära av den gamla regeringens misstag så har vi gjort det och alltså höjt utbildningsbidraget *samtidigt* som ersättningen vid arbetslöshet höjts.

Det är den gamla regeringens misstag som har gjort att vi nu har fattat beslut på ett bättre sätt än den förra regeringen gjorde.

Överläggningen var härmed slutad.

§ 4 Om bättre samordning mellan företags- och samhällsekonomiska intressen inom den statliga sektorn

Nr 69

Torsdagen den
10 februari 1977

Herr ekonomiministern BOHMAN erhöll ordet för att besvara herr Börjessons i Falköping (c) den 10 januari anmälda interpellation, 1976/77:67, och anförde:

Herr talman! Herr Börjesson i Falköping har frågat mig, om jag avser att medverka till att åtgärder vidtages för att en bättre samordning mellan företags- och samhällsekonomiska intressen kommer till stånd inom den statliga sektorn.

Det finns anledning att inledningsvis ta upp en mer teoretisk aspekt på herr Börjessons fråga. Produktion av varor och tjänster kan vara förenad med s. k. externa effekter, dvs. följder som inte tagits med vid den företagsekonomiska bedömningen. Dessa kan förekomma på såväl kostnads- som intäktssidan. Ett belysande exempel på externa effekter är utnyttjandet av olja för energialstring. Då olja förbränns uppkommer svaveldioxid. Tillsammans med vattnet i luften förvandlas svaveldioxiden till en syra. Sådan svavelsyrebeläggning luft verkar starkt eroderande; metaller rostar, byggnader förstörs. Den bidrar till försurningen av våra sjöar. Utsläpp av svaveldioxid medför också hälsorisker. Dessa effekter medför givetvis en kostnad för samhället i dess helhet. Genom att avgiftsbelägga utsläpp av svavel kan man i viss mån återföra dessa samhällsekonomiska kostnader på dem som svarar för utsläppen. Kostnaderna för dem som förbrukar olja eller investerar i dyrbar reningsutrustning kommer att övervältras via priserna på de varor och tjänster som oljeförbrukaren producerar. Skillnaden mellan företagsekonomisk kostnad i vid bemärkelse och samhällsekonomisk kostnad kan på detta sätt reduceras och i bästa fall helt elimineras.

I andra fall kan produktion av varor och tjänster vara förenad med fördelar för samhället i dess helhet utan att dessa för den skull återspeglas i företagets intäktskalkyler, t. ex. när ett företag tar på sig kostnaderna för utbildning av arbetskraft. I det fallet är den företagsekonomiska vinsten mindre än den samhällsekonomiska. Man kan tänka sig situationer, där den företagsekonomiska vinsten av viss produktion är negativ under det att den samhällsekonomiska vinsten är positiv. I ett sådant fall är det givetvis önskvärt att verksamheten fortsätter. Den företagsekonomiska kalkylen kan bringas i samklang med den samhällsekonomiska genom subventionering av verksamheten. De bidrag som via budgeten överförs till SJ för att täcka driftkostnaderna för olönsamma bandelar kan ses som uttryck för denna typ av samhällsekonomiska överväganden.

Det är ofta svårt att i siffror fastställa skillnaden mellan samhällsekonomiska och företagsekonomiska kostnader och intäkter. Särskilt svår blir givetvis avvägningen när det blir fråga om icke-materiella kostnader och intäkter i form av t. ex. trivsel-, miljö-, trygghetsvärden osv. Icke desto mindre görs förtlöjande bedömningar av detta slag. Det sker bl. a. vid budgetbehandlingen i regering och riksdag. På en rad områden, där

Om bättre samordning mellan företags- och samhällsekonomiska intressen inom den statliga sektorn

Om bättre samordning mellan företags- och samhällsekonomiska intressen inom den statliga sektorn

marknadsprisbildningen inte fungerar, krävs fortlöpande sådana bedömningar.

Bedömningar av det slag som det är fråga om här försvåras ytterligare av att det kan finnas en motsättning mellan ett långsiktigt och ett kortsiktigt tidsperspektiv. Åtgärder som i ett längre perspektiv kan te sig samhällsekonomiskt riktiga kan i ett kortare perspektiv framstå som felaktiga och impopulära. Inte minst den fortgående strukturomvandlingen i vårt samhälle kan ge upphov till konflikter av detta slag.

Herr Börjesson har i sin interpellation anfört att statliga företag bör "vara normgivande för enskilda och kooperativa när det gäller frågan om ansvaret för samhällsekonomin". Det är närmast en självklarhet att statens egna företag skall i sin verksamhet motsvara de krav samhället har anledning att ställa på företagsamheten. Enligt min uppfattning är det dock i första hand statsmakterna som skall ansvara för att företagen – såväl de privata och kooperativa som de statliga – får sådana ramvillkor, att deras på företagsekonomisk grund fattade beslut i så stor utsträckning som möjligt står i överensstämmelse med samhällsekonomiska mål och kalkyler. Så långt som möjligt bör olika företag arbeta under och konkurrera på lika villkor oberoende av ägarförhållandena. I sista hand blir det då medborgarnas egna värderingar och önskemål som bestämmer hur våra gemensamma resurser skall disponeras.

I sin fråga tar herr Börjesson upp SJ:s verksamhet. En sådan debatt tillhör inte mitt verksamhetsområde. Jag vill emellertid framhålla, att det i kommunikationsdepartementets bilaga till årets budgetproposition sägs, att fördelningen av transportarbetet mellan olika transportmedel skall ske med utgångspunkt från de samhällsekonomiska kostnaderna. Trafikpolitiken skall utformas med beaktande av regional- och näringspolitiken samt med hänsyn till kraven på trafiksäkerhet och god miljö. Regeringens strävan på detta område är alltså att åstadkomma just den helhetssyn, som herr Börjesson har efterlyst. Ansvaret för helhetssynen måste dock ligga på statsmakterna, inte på SJ.

Ekonomidepartementet har som en av sina väsentligaste uppgifter att i samarbete med andra departement bedöma de samhällsekonomiska effekterna av olika planerade eller beslutade åtgärder samt att klarlägga dessas konsekvenser för gemensamma samhällsekonomiska mål. Sådana analyser ger underlag för utarbetandet av riktlinjer för statliga verks och myndigheters verksamhet. Regeringens strävan är därvid självfallet att utforma dessa riktlinjer så att även verkens och myndigheternas bedömningar av vad som är ändamålsenligt för den egna verksamheten också är förenligt med övergripande samhällsekonomiska intressen. Uppdelningen av det tidigare finansdepartementet torde ge ökat utrymme och bättre förutsättningar för det slag av samordning, som herr Börjesson har efterlyst.

Herr BÖRJESSON i Falköping (c):

Herr talman! Först vill jag tacka ekonomiminister Bohman för ett utförligt och positivt svar på min interpellation.

Den frågeställning jag har aktualiserat är av stor principiell och praktisk betydelse. Den gäller hur man skall kunna åstadkomma en sådan samordning av aktiviteterna i samhället att man når det samhällsekonomiskt sett bästa resultatet. För detta fordras ett konkret och praktiskt planerings- och analysarbete. Jag finner det glädjande att ekonomiministern i svaret anger att detta är en huvuduppgift för ekonomidepartementet.

Ett ganska vanligt omdöme bland människorna i vårt land är att den statliga verksamheten präglas av byråkrati och ineffektivitet. Ofta är ett sådant omdöme grundat på den erfarenhet man själv haft. Man har upplevt hur med företagsekonomiskt rationella motiv den service som måste finnas lagts ner eller urholkats och att ingrepp gjorts i andra funktioner i samhället. Man har upplevt hur regionala sysselsättningsaspekter skjutits i bakgrunden vid rationaliseringsbeslut, medan samhället måste ta på sig kostnaderna för att rädda sysselsättning och försörjning åt berörda människor. Man har upplevt hur handikappade har svårt att få arbete, också inom statlig verksamhet, samtidigt som staten med samma kassa på andra vägar bidrar till deras försörjning.

Det är självklart att staten måste ta ett ansvar för sådana förhållanden för att verksamheten i samhället skall bedrivas till samhällsekonomins bästa. Detta är också en fråga om allmänhetens förtroende för samhället och dess effektivitet.

I min interpellation anförde jag SJ som exempel, väl medveten om att staten här anslår ett visst belopp för att korrigera den företagsekonomiska kalkylen i samhällsekonomisk riktning. Men frågan är om man inte här som på andra områden borde ange en samhällsekonomisk målsättning för verksamheten redan från början. Det måste anses rimligt att verksamhet som drivs i statlig regi också definitionsmässigt skall ha en samhällsekonomisk målsättning.

Helt självklart är dock att innan beslut om förändring av den statliga verksamheten fattas måste en noggrann analys göras, som tydligt visar alla de kostnader som uppstår för kommuner, landsting och – inte minst – enskilda medborgare till följd av förändringen. En sådan analys måste omfatta såväl ett kort som ett långt perspektiv. Medborgarna måste kunna uppleva konsekvens och medvetenhet i den offentliga verksamheten, men samtidigt måste detta kunna förenas med ett sunt konkurrensförhållande gentemot den privata verksamheten.

Herr talman! Jag uppfattar ekonomiministerns svar så, att man i det nya ekonomidepartementet anser sig ha bättre möjligheter att ta itu med denna problematik än tidigare. Jag hälsar detta med tillfredsställelse och vill samtidigt uttrycka en förhoppning om att också detta arbete bedrivs på ett sätt som är förenligt med såväl en företagsekonomisk effektivitet som en sund samhällsekonomi.

Nr 69

Torsdagen den
10 februari 1977

Om bättre samordning mellan företags- och samhällsekonomiska intressen inom den statliga sektorn

Torsdagen den
10 februari 1977

Om bättre samordning mellan företags- och samhällsekonomiska intressen inom den statliga sektorn

Jag ber att än en gång få framföra ett tack för svaret på min interpellation.

Herr ekonomiministern BOHMAN:

Herr talman! Jag har ingenting att tillägga i sak. Och jag tror att herr Börjesson i Falköping och jag är ense i princip. Hur man sedan i varje särskilt, konkret fall gör sina bedömningar faller utanför den här debatten. Det gäller ju att analysera och summera alla olika kostnadsposter och intäktsposter som inverkar på den helhetsbedömning som herr Börjesson och även jag eftersträvar. Men detta är inte lätt – det hör i många fall till det svåraste som finns.

Jag skulle vilja varna för att hårdra – jag tror inte att herr Börjesson har velat göra det – motsättningarna mellan företagsekonomiska och samhällsekonomiska bedömningar. Som framgick av mitt svar kan det ibland föreligga sådana motsättningar. Men man skall nog utgå ifrån att det inte behöver vara på det sättet ur ett vidare perspektiv. De olika bedömningsvägarna löper i mycket stor utsträckning parallellt och sammanfaller ofta; de ligger i varje fall väldigt nära varandra. Ofta beror skillnaderna – det framgick också av herr Börjessons senaste inlägg – på det perspektiv som man anlägger. Vad som är rätt och riktigt i ett lokalt perspektiv kan vara fel i ett nationellt perspektiv, och vad som är rätt och riktigt i ett nationellt perspektiv kan vara fel i ett internationellt perspektiv. Kortsiktiga synpunkter kan bryta sig mot långsiktiga.

Men hur man än vrider och vänder teoretiskt på den här filosofin, så kommer man ju ändå till sist fram till att målet är och bör vara det samma för både samhällsekonomiska och företagsekonomiska värderingar, nämligen de enskilda individernas och därmed också nationens bästa.

Herr BÖRJESSON i Falköping (c):

Herr talman! Att jag nu tar till orda innebär inte att jag inte delar den uppfattning som ekonomiministern här har gjort sig till tolk för: jag delar helt och fullt hans uppfattning i denna fråga. Jag har begärt ordet närmast därför att jag många gånger upplever det så att vederbörande verkschef – eller chef i ett statligt företag – ser saker och ting enbart ur sitt eget företags synpunkt, dvs. han bedömer rent företagsekonomiskt vad som för hans företag är det mest ekonomiska. Men då är problemet hur detta kommer att te sig ur samhällsekonomisk synpunkt. Därför menar jag att det är angeläget att man ventilerar dessa frågor. Nu har ju staten – i detta fall regeringen – möjligheter att gå in och bedöma frågorna ur samhällsekonomisk synpunkt och göra de ingripanden som kan anses nödvändiga.

Jag skulle ha kunnat nämna tidigare att det är ca 2 000 handikappade ungdomar som årligen pensioneras. Det är väl i och för sig värdefullt att de får tryggad ekonomi, men deras önskan är ändå att kunna få ett arbete. Så är det i varje fall för huvudparten – och huvudparten har möjligheter att utföra ett meningsfullt arbete. Då menar jag att man

från samhällets sida i större utsträckning än tidigare borde gå in med åtgärder. Jag vet att man har signalerat sådana och att riksdagen också har beslutat om åtgärder i syfte att underlätta för dessa ungdomar att få arbete.

Det gäller med andra ord att se till att de företagsekonomiska och samhällsekonomiska intressena liksom vävs in i varandra. Någon skillnad borde det inte vara mellan dessa intressen – de bör alltså gå in i varandra. Det är främst regeringens skyldighet att se till att så sker i möjligaste mån.

Herr ekonomiministern BOHMAN:

Herr talman! Av vad jag redan har sagt framgår att jag ansluter mig till den grundsyn herr Börjesson i Falköping nu redovisat.

Överläggningen var härmed slutad.

§ 5 Föredrogs och bifölls interpellationsframställningen 1976/77:95.

§ 6 Anmäldes och bordlades

Proposition

1976/77:71 om viss ersättning till handikappad

§ 7 Meddelande om frågor

Meddelades att följande frågor framställdes

den 9 februari

1976/77:246 av herr *Winberg* (m) till herr justitieministern om åtgärder mot våld på kriminalvårdsanstalter:

Enligt uppgift är det inte ovanligt att interner vid vissa kriminalvårdsanstalter utsätts för påtryckningar, hot och våld av skilda slag från andra interner. I ett fall skulle någon form av "domstol", uppsatt av interner, förekomma som ålade nyintagna att medverka vid distribution av narkotika på anstalten.

Vill justitieministern – mot bakgrund av dessa uppgifter – för kamraren redogöra för vilken kännedom myndigheterna har om det våld m. m. som förekommer på anstalterna och för de eventuella åtgärder justitieministern avser att vidta för att komma till rätta med detta?

Nr 69

Torsdagen den
10 februari 1977

*Meddelande om
frågor*

Torsdagen den
10 februari 1977

*Meddelande om
frågor*

1976/77:247 av fru *Lewén-Eliasson* (s) till fru statsrådet Mogård om förskollärarytbildningen i Stockholmsregionen:

Riksdagen fattade 1976 beslut om en kraftigt utbyggd förskolläraryt- utbildning under de närmaste åren. Sedan har förslag inkommit om en utbyggnad inom Stockholmsregionen utöver detta riksdagsbeslut. Men ännu är frågan om var denna utbildning skall förläggas olöst. Skilda lokaliseringalternativ har diskuterats. Det förslag som synes kunna möj- liggöra den dimensionering av utbildningen som riksdagen angivit går ut på att utbildningen förläggs till ett ombyggt industrihus i Fittja.

Med hänvisning till vad som här anförts vill jag ställa följande frågor till fru statsrådet Mogård:

Står statsrådet fast vid den tidigare beslutade dimensioneringen av för- skollärarytbildningen i Stockholmsregionen?

När kommer regeringen att fatta beslut om lokaliseringen av denna utbildning?

den 10 februari

1976/77:248 av fru *Karlsson* (c) till herr utbildningsministern om ny- och ombyggnad av landsarkivets lokaler i Vadstena:

Frågan om landsarkivets i Vadstena lokalisering och den därmed sam- manhängande frågan om Vadstena slotts restaurering har behandlats un- der lång tid i skilda myndigheter och instanser.

Landsarkivet omfattar ett distrikt som utgörs av Östergötlands, Jön- köpings, Kronobergs och Kalmar län.

Det är av utomordentligt stor regionalpolitisk och miljömässig bety- delse att landsarkivets alltmer akuta lokalproblem snarast får sin lösning genom att moderna lokaler anordnas i Vadstena slott och i återuppförda vallar kring slottets borggård.

Kungl. Maj:t uppdrog i juni 1974 åt byggnadsstyrelsen att upprätta ett byggnadsprogram enligt den av utbildningsdepartementet upprättade promemorian. Detta förslag har tillstyrkts av samtliga remissinstanser.

Lokalfrågan under byggnadstiden torde kunna lösas fullt acceptabelt genom utnyttjande av lokaler i en återuppförd vall eller i någon befintlig byggnad som ej nyttjas för andra ändamål.

När avser statsrådet att genomföra den planerade ny- och ombyggnaden av landsarkivets lokaler i Vadstena?

§ 8 Kammaren åtskildes kl. 14.30.

In fidem

BERTIL BJÖRNSSON

/Solveig Gemert